

کتاب مزامیر، مجموعه‌ای از اشعار است که به زبان عبری به رشته‌ی تحریر درآمده است. از نظر ادبی بین شعر، نثر و یا نوشته‌های داستانی تفاوت بسیاری وجود دارد؛ به عنوان مثال، نویسنده در نگارش شعر می‌تواند بیشتر از صنایع ادبی همچون اغراق، تمثیل و استعاره استفاده نماید.

موضوع جالب توجهی که در زمان مطالعه‌ی مزامیر با آن مواجه می‌شویم این است که گویی نویسنده از افکار و حالات درونی ما کاملاً آگاه است و به نوعی آن شعر از وجود خودمان بیرون آمده و اینطور احساس می‌کنیم که از طرف خود در حال صحبت با خداوند هستیم.

در این مقاله به بررسی مزمور یک پرداخته و با الگو برداری از آن، نکاتی مهم و کاربردی را برای زندگی خود خواهیم آموخت.

پیش از هر چیز، این مزمور به ما می‌آموزد که پایه و اساس نیایش و صحبت کردن با خداوند چیست و این مهم چگونه می‌تواند زندگی ایمانداران را از نظر اجتماعی دست خوش تغییر قرار دهد. به احتمال بسیار زیاد به همین خاطر این شعر، به عنوان اولین فصل از کتاب مزامیر قرار گرفته است.

داوود اینطور می‌نویسد:

- ۱ - برکت می‌گیرد کسی که به مشورت شریان نرود و به راه گناهکاران نایستد، و در مجلس تمسخرکنندگان ننشیند؛
- ۲ - بلکه رغبت او در شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تفکر می‌کند. ۳ - پس مثل درختی نشانده نزد نهرهای آب خواهد بود، که میوه‌ی خود را در موسمش می‌دهد، و برگش پژمرده نمی‌گردد و هر آنچه می‌کند نیک انجام خواهد بود. ۴ - شریان چنین نیستند، بلکه مثل کاهند که باد آن را پراکنده می‌کند. ۵ - بنابراین شریان در داوری نخواهند ایستاد و نه گناهکاران در جماعت عادلان. ۶ - زیرا خداوند طریق عادلان را می‌داند، ولی طریق گناهکاران هلاک خواهد شد.

زمانی که این مزمور را مورد بررسی قرار می‌دهیم با نکات جالب توجهی مواجه می‌شویم. داوود این مزمور را به دو بخش مثبت و منفی تقسیم نموده است که بخش مثبت شامل آیات ۱ الی ۳ و بخش منفی که شامل آیات ۴ الی ۶ است. او در ابتدا، یعنی همان آیه‌ی یک، به سه موضوع اساسی و مهم اشاره کرده و به ایمانداران گوشزد می‌کند که نباید آنها را انجام دهند و اگر آن را رعایت کنند، از خداوند برکت خواهند گرفت. در زبان اصلی کلمه‌ی "برکت" به صورت جمع آمده است. این آیه به عبارت دیگر می‌گوید ایماندارانی که این سه عمل را انجام ندهند "برکت‌ها" خواهند گرفت؛ آن سه عمل این است: ۱ - با شریان هم‌نشین نشوند، ۲ - با گناهکاران همکاری ننمایند و ۳ - دیگران را مورد تمسخر قرار ندهند.

در مورد هم‌نشین نشدن با غیر ایمانداران باید به این موضوع توجه داشت که منظور کتاب مقدس این نیست که نباید با غیرایمانداران رابطه داشته باشیم بلکه باید در رابطه‌مان با غیر ایمانداران، مراقب باشیم تا نه تنها رفتار آنها بر روی ما تاثیر نگذارد بلکه ما به عنوان ایمانداران بتوانیم بر آنها تاثیر گذار باشیم.

رفتار ایمانداران از دو منبع مختلف تاثیر می‌پذیرد؛ کتاب مقدس و محیط پیرامون. همه‌ی ما ایمانداران در زمینه‌ی تاثیرپذیری از کلام خداوند یا محیط پیرامونمان، در جنگ و جدال درونی به سر می‌بریم و باید به یاد داشته باشیم مادامی که محیط پیرامون بر ما تاثیر می‌گذارد، مطمئناً از کلام خداوند تاثیر نخواهیم پذیرفت. طبق کلام خداوند زمانی که شخصی به واسطه‌ی ایمان به عیسی مسیح از نوموتولد می‌شود، دو طبیعت در او وجود خواهد داشت؛ طبیعت کهنه یا همان طبیعت گناه‌آلود و طبیعت

تازه که پس از ایمان به واسطه‌ی روح القدس در شخص به وجود می‌آید. در بسیاری از مواقع طبیعت کهنه یا گناه‌آلود، ما ایمانداران را به جواب مثبت دادن به وسوسه‌ی شیطان ترغیب می‌نماید که در نهایت به گناه خواهد انجامید.

از شخصی پرسیدند: که پس از ایمان به عیسی مسیح چه احساسی در درون او بوجود آمده است؟ وی در جواب گفت: از زمانی که به عیسی مسیح ایمان آورده‌ام این احساس را دارم که دو سگ دائماً در قلب من در حال جنگ هستند که همان طبیعت کهنه و طبیعت تازه‌ی من می‌باشد. پرسیدند: کدام یک از آنها در این جنگ‌ها پیروز می‌شوند؟ در پاسخ گفت: همان سگی که بیشتر به او غذا می‌دهم!

اگر به طبیعت تازه‌ی خود غذای روحانی دهیم با اطمینان می‌توانیم بگوییم که بر طبیعت کهنه‌ی ما غلبه خواهد کرد و او را در هر وسوسه شکست خواهد داد. اما تفاوت بین طبیعت کهنه و طبیعت تازه در این است که طبیعت کهنه و گناه‌آلود انسان به هر نحوی که باشد، غذای خود را برای رشد پیدا خواهد نمود. این را می‌توانیم با نگاه کردن به جنگل‌های طبیعی بر روی کره‌ی زمین بهتر درک نماییم! هیچ باغبانی در شکل‌گیری، نگهداری و رشد آنها نقشی ندارد و این خود درختان هستند که آب و غذای مورد نیاز خودشان را تهیه می‌کنند. اما در مقابل اگر به یک باغ مرکبات نگاهی بیندازیم در خواهیم یافت که اگر شخصی برای کاشتن و نگهداری و پرورش آنها وقت صرف نکند تمامی آن درختان در مدت چند هفته از بین خواهند رفت و مالک باغ، دیگر قادر به جمع‌آوری محصولی از آن باغ نخواهد بود. طبیعت تازه‌ی ما ایمانداران نیز همچون باغ مرکبات، نیاز به رسیدگی دارد و اگر غذای مناسب برای رشد آن را از کلام خداوند مهیا سازیم، می‌توانیم در زمان برداشت محصول، انتظار ثمر نیکو را از آن داشته باشیم.

نویسنده در آیه ۲ می‌گوید:

«بلکه رغبت او در شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تفکر می‌کند»

برکتهای خداوند برای آنانی است که نه تنها آن مواردی که در آیه یک به آن اشاره شده است را انجام نمی‌دهند بلکه در هر لحظه از زندگی به خداوند تفکر می‌کنند و دائماً کارهای خودشان را به حضور خداوند می‌برند تا از این طریق بتوانند زندگی خود را مطابق با کلام خداوند همسو سازند.

مزمور نویس در آیه ۳ می‌نویسد:

«پس مثل درختی نشانده نزد نه‌های آب خواهد بود، که میوه‌ی خود را در موسمش می‌دهد، و برگش پژمرده نمی‌گردد و هر آنچه می‌کند نیک انجام خواهد بود»

داوود در این آیه ایمانداران را به یک درخت تشبیه می‌کند و می‌گوید این درخت با علم قبلی در کنار روخانه‌ای کاشته شده است و باغبان آن خود خداوند است و اوست که این درخت را در مکان مناسب کاشته است تا به خاطر وجود آن نهر آب، ریشه‌ها و تنه درخت همیشه سیراب باشد. کلام خداوند همان نهر آبی است که آب و غذای روحانی را برای ما ایمانداران فراهم می‌نماید. در نهایت آن شخص به واسطه‌ی ایمانش و همچنین به واسطه‌ی غذایی که خداوند از طریق کلام خودش برای او فراهم می‌نماید به دنبال انجام اعمال نیک خواهد بود و خداوند از طریق این شخص برکات خودش را به دیگران انتقال می‌دهد.

ما ایمانداران برای آزمایش خود باید به این نکته توجه کنیم که آیا ثمر خود را در وقت مناسب به خداوند تقدیم می‌نماییم یا خیر؟ اگر شخصی گوید که به عیسی مسیح ایمان دارد و احکام کتاب مقدس را هم می‌داند، اما بر خلاف آن عمل کند و در

واقع موارد اشاره شده در آیه یک را به عمل آورد، با اطمینان می‌توان گفت که او تولد تازه را ندارد و این اقرار به عیسی مسیح نیز کاملاً ظاهری است.

«۴- شریران چنین نیستند، بلکه مثل کاهن که باد آن را پراکنده می‌کند. ۵- بنابراین شریران در داوری نخواهند ایستاد و نه گناهکاران در جماعت عادلان. ۶- زیرا خداوند طریق عادلان را می‌داند، ولی طریق گناهکاران هلاک خواهد شد»

روزی فرا خواهد رسید که خداوند آنانی که عیسی مسیح را رد کرده و یا او را به صورت ظاهری پذیرفته و احکامش را به عمل نیاورده‌اند را داوری خواهد نمود. حکم خداوند شریران را همچون تکه‌ای از کاه پرتاب خواهد کرد و آنها از ناراحتی حتی قادر به ایستادن بر روی پای‌های خود نخواهند بود و توسط این داور عادل، هلاک خواهند شد.

اسپرژن می‌گوید:

ممکن است منصب یا جایگاه شخص تمسخر کننده بسیار بالا باشد اما مطمئن باشید که شما را خیلی بیشتر به دروازه‌های جهنم نزدیک خواهد نمود بنابراین فرار را بر قرار ترجیح دهید.

اما طبق کلام خداوند، ایمانداران به عیسی مسیح و به عمل آورندگان احکام او، وارد ملکوت خداوند خواهند شد. یوحنا ی رسول در کتاب مکاشفه فصل ۲۱ آیات ۳ و ۴ در توصیف ملکوت خداوند اینگونه می‌نویسد:

«۳- و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می‌گفت: «اینک خیمه‌ی خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم‌های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. ۴- و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهد نمود زیرا که چیزهای اول درگذشت»

این سرانجام شخصی است که به خداوند ایمان دارد و روز و شب در او و احکامش تفکر می‌نماید. بنابراین هر چند ممکن است که مشکلات مختلفی در زمان زندگی در این دنیا بر سر راه ما قرار گیرد اما خداوند همچون باغبان حکیم در کنار ما ایستاده است. ما نیز با تکیه به کلام خداوند و استفاده از حکمت او قادر خواهیم بود از تمامی این سختی‌ها عبور نموده و تا به آخر در ایمان خود استوار بمانیم.

آمین